

50. Fra Husmand Niels Jensen (Skjold) af Sønder-Kollemørtten om Invalideforsørgelse. (Indbragt den 28de Januar 1884 af Folkethingsmanden for Veile Amts Ake Valgtreds, S. Jørgensen.)

Andrageren, som i Krigen 1864 erholdt et Studsaar, gjør gjældende, at hans Arbeidsdygtighed derved er bleven svækket, og at denne Svækkelse er tiltagen med Aarene, hvoraaf Følgen er bleven, at han ikke til enhver Tid kan udføre sin daglige Gjerning, hvilket gjør hans økonomiske Stilling trykkende. Da han paa sit Andragende først til Invalidebestyrelsen og derefter til Finantsministeriet har modtaget det Svar, at man ikke kan erkjende, at det ham tilføiede Studsaar har efterladt Følger, der væsentlig indskrænke hans Erhvervsøve, og derfor ikke kan bevilge hans Ansøgning, henvender han sig nu til Folkethinget med Anmodning om, at det vil støtte hans Sag og skaffe ham Invalideforsørgelse.

Lagt det foreliggende Andragende er mindre vel oplyst, skal Udvalget dog foreslaa det henvist til Finantsministerens Overveielse.

51. Fra Agronom Stefan Jonasson Arnarholt fra Seland om Understøttelse. (Indbragt den 29de Januar 1884 af Folkethingsmanden for Kjøbenhavns Amts 5te Valgtreds, H. Olstein).

Andrageren, der har opholdt sig ved forskjellige norske Landbrugsstoler og Fabrikker og ifølge de Andragendet vedlagte Anbefalinger gjort gode Fremskridt og navnlig opfundet en Tuemaskine, der antages at kunne blive af stor Betydning for Seland, andrager om at maatte komme i Betragtning ved Uddelingen af Stipendier, navnlig for at sættes istand til at faae den nævnte Maskine udført, hvilket hans daarlige økonomiske Stilling forhindrer.

Udvalget har foranlediget dette Andragende tilfattet Ministeren for Seland.

52. Fra affædiget Skovfoged, forhenværende Menig Jacob Pedersen af Fredericia om paany at erholde Invalideforsørgelse ved Siden af den ham tillagte aarlige Pension af Statskassen. (Indbragt den 29de Januar 1884 af Folkethingsmanden for Veile Amts 1ste Valgtreds, Dusen).

Andrageren oplyser, at, da han i Slaget ved Fredericia den 6te Juli 1849 havde faaet et Studsaar gjennem høire Vaar med Anusning af Venet, blev han for stedse kasseret og erholdt i aarlig Forsørgelse 97 Rd. 48 S. Da imidlertid hans pekuniære Stilling var temmelig god, gav han frivillig Afkald paa den, saa meget mere som et indgaaet Ægteskab med en Søster af S. N. Krüger i Bystoft bidrog til, at han kunde renoncere paa den. Senere fik han en Ansættelse ved Forstvæsenet, men, da stadige Smertes i det saarede Ben gjorde ham det uudholdeligt fremdeles at gjøre Tjeneste, nødtes han til at søge sin Afsted og fik da en Pension af 1,041 Kr. 03 S. aarlig. Men, da der fra dette Beløb drages 250 Kr. 80 S. til Enkeforsørgelse, faaer han kun udbetalt 790 Kr. 23 S., hvilket er utilstrækkeligt til det tarveligste Udkomme, navnlig da han paa Grund af det saarede Ben jævnlig maa søge Lægehjælp, der koster ham betydelige Offre, og han ved Siden deraf maa forsørge en svag Hustru og 4 Børn. Paa indgivne Andragender til Invalidebestyrelsen og Finantsministeriet om paany at erholde den Invalideforsørgelse, han i sin Tid frivillig havde givet Afkald paa, har han modtaget afflaaende Svar, fordi der ham tilstaaede Pension langt overstiger det Beløb, som med Hensyn til hans Invaliditet vilde kunne tillægges ham, og man derfor ikke ifølge den bestaaende Lovgivning her kunnet imødekomme hans Ansøgning. Da hans nuværende Aar ere meget trykkende, henvender han sig derfor til Folkethinget og beder det om at forhjælpe ham til paany at erholde den ham i sin Tid tilstaaede Invalideforsørgelse udbetalt som vedvarende, navnlig i Betragtning af, at han i Løbet af 30 Aar har kæmpet sig frem og erhvervet det Nødvendige til Livets Ophold,